

Въ тая тиха затоплена стая
ти възкръсвашъ загубень мой святъ —
отъ полицата все тъй ухае
дъхъ на дюля и сухъ липовъ цвятъ!

Все тъй кротко на тебъ се усмива
задъ кандилото малъкъ Исусъ.
Нѣкой стѣпа на прѣсти и тихо
чуй се шепоть въ стаенния прустъ...

Ти пристѣдашь сега на прозореца
съ радостъта на оздравяль болникъ
— съсь копнежътъ, да литнешъ въ просторитѣ
на свежъ въздухъ и слънчевъ топликъ.

Ненадейно проеква отъ нейде
разлюляния звънъ на шейна —
като свилени свѣтятъ следъ нея
две бразди върху прѣсния снягъ.